

ΣΦΑΙΡΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ 8 ^{ΟΥ} — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 374	ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΑΝΤΩΝ. Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ	ΑΘΗΝΑΙ, ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 3 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1926
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 7	— ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧ 2. —	ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Εβδομασίον, 1 δραχμή Εξαμηνίον, 5 δραχμές Ετήσιον, 100 δραχμές Αμερικνικὸν Δολλῆριον 5

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΚΑΙ ΤΗΣ ΡΟΖΙΤΑΣ ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ΗΝ ΣΕΛΙΔΑ

ΕΠΑΝΘ: 'Ο Βλάμης στὴ φυλακὴ.
ΚΑΤΩ: 'Η Ροζίτα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Παμεινώντα τραγουδᾷ τὴν «Χήνα» καὶ τὸν «Κόρακα».

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΤΗΣ ΣΦΑΙΡΑΣ

Το γραφείο της Σφαιρας... αναλαμβάνει την διαβίβασιν επιστολών...

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΑΠΑΝΤΑ

Βασιανθίμην, Πειραιά: Γάμο: εκ συνουκείου κατόπιν πολλών δοκιμασιών...

Καρδερίνη, Χαλκίδα: Θ' αγαπηθήτε σφοδρώς, αλλά η αγάπη αυτή θα σας βλάσκει...

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ

Κορύτσια: Πώς θα θέλατε να γνωρίσετε ένα νέο να μάθετε το χαρακτήρα του...

ΑΛΛΑ ΤΙ ΓΑΜΟΝ; ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΓΑΜΟΝ

Γιά να μη αισθάνεσθε στη ράχη σας το βάρος ενός αφορητού δεσμού...

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ

Θα σάς ενώση όλους τους έρωτευμένους, θα σάς διευκολύνη...

Αλλά πώς θα γίνουν αυτά όλα; Θα το μαθεύετε εις το προσεχές φύλλον της Σφαιρας.

ΤΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΣΦΑΙΡΑΣ: τα περιέχοντα τας προηγουμένας δυναμείας των δύο υπέρχων μυθιστορημάτων...

ΤΟ ΙΜΑΡΑΜΜΕΝΟ ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΙ

Πότε λοιπόν θα έλθω ή ώρα της σκληράς σου μετάνιας, καρδούλα μου! Πότε θα σε ξαναδώ κοντά μου...

ΚΑΠΟΙΑ ΝΥΧΤΑ

Σε θα πεθάνω μία φορά με ένα πεθαίνω κάθε μέρα... Κρύο που κάνει στην κόμαρά μου...

ΠΑΛΑΙΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Ημερολόγιον του έτους 1819: Το ημερολόγιον τουτο εξέδωσεν ο Γεώργιος Ρουσιάνης...

Περί μυστικού πάσης από Βιέννην διά Κωνσταντιν, Σμύρνην, Σέρρας, Θεσσαλονικην και Βιτόλια.

Είς κάθε μήνα αναχωρούν δύο ταχυδρομοί από Βιένναν διά Κωνσταντινούπολιν...

Ο ΡΑΚΟΔΥΛΛΕΚΤΗΣ

Τοιαύτη ήτο η συγκοινωνία του 1819, εις την οποίαν πολύ μέρος έπαιζον αι Τρίται και αι έρραιται.

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑ Η ΩΡΑ

Μεταξύ Καταστηματαρχου και του υπαλλήλου του. — Διατι, Γιαννη δεν ήλθες δύο ήμέρας...

Φιλολογία

Η Κινεζική είναι άνομιφβόλος ή μάλλον δύσκολος συγκαταλεγμένη γλώσσα...

Επιμνηστική

Πιστεύετε, λατρέ εις τους βρυκόλακας; Φίλε μου, εάν έπιστευον εις τους βρυκόλακας...

ΕΚΕΙ ΣΤΗΝ ΚΑΡΑΙΑ Π' ΑΓΑΠΟΤΕΣ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΑΡΜΕΝΗ ΥΠΟ ΛΙΔ

Ναι, αυτός εινε ολος ο κόσμος, έξω από τον κόσμο που ζεις σύ! Ναι, αυτός εινε ο κόσμος που έχει την αγάπην, την ευτυχίαν...

Ο ΡΑΚΟΔΥΛΛΕΚΤΗΣ

Τοιαύτη ήτο η συγκοινωνία του 1819, εις την οποίαν πολύ μέρος έπαιζον αι Τρίται και αι έρραιται.

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑ Η ΩΡΑ

Μεταξύ Καταστηματαρχου και του υπαλλήλου του. — Διατι, Γιαννη δεν ήλθες δύο ήμέρας...

Φιλολογία

Η Κινεζική είναι άνομιφβόλος ή μάλλον δύσκολος συγκαταλεγμένη γλώσσα...

Επιμνηστική

Πιστεύετε, λατρέ εις τους βρυκόλακας; Φίλε μου, εάν έπιστευον εις τους βρυκόλακας...

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΚΑΛΗΣ ΑΘΗΝΑΣ ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΟΝΔΥΛΑΚΗ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Τώρα έννοιε ότι μέχρι τοδούδε δεν ήτο δυστυχής μόνον διότι ύφιστατο στερηθείς και ταλαιπωρίας...

Αλλά τότε ένα γέλιο σατανικών μοι φαίνεται πώς σίχζει την άκοήν μου...

Ο νεαρός συνωμοτής, ο μισητός τώσον βαθώς εις τον σκοπόν της Μεγάλης Ίδεας...

Δεν έμεινε δι' αυτής το ανθρώπινον πνεύμα, το ύπολογίζον και το φιλοσοφούν...

Αλλά τότε έπαιξε εις αυτόν τον έρωτα τον άδελφικόν εκείνου φίλημα.

Ενθ' όθεν ή άθωα αυτή αγάπη άνεπτύσσεται και ύπερφέρεται μεταξύ των δύο εκείνων παιδιών...

Τα φίληματα του νέου δεν την έτρόμαζον πλέον αλλά την έμέθυον, και έν τη αγάλη των φιλημάτων...

Αλλά όταν έν τη μέθη εκείνη των φιλημάτων και των περιπτώσεων, ο Άριστοτέλης...

Εν τούτοις ή ταλαιπωρία κόρη ήθάνετο διη ή θρασύς αυτής άνήκεν εις τον νεον εκείνον...

Με α το πρώτου φιληματος παρεδωκεν εις αυτόν τα κλειδιά της παωχίας της καρδιάς.

Μετά τον καιρον δε ίσως και αυτή ή τελευταία της αιδημοσύνης και της άρετής...

Εν τούτοις ή κυρία Έρασμία, βλέπουσα παρατεινομένη την μετάθεσιν του προσφιλούς...

Εν τούτοις ή κυρία Έρασμία, βλέπουσα παρατεινομένη την μετάθεσιν του προσφιλούς...

Εν τούτοις ή κυρία Έρασμία, βλέπουσα παρατεινομένη την μετάθεσιν του προσφιλούς...

Εν τούτοις ή κυρία Έρασμία, βλέπουσα παρατεινομένη την μετάθεσιν του προσφιλούς...

Εν τούτοις ή κυρία Έρασμία, βλέπουσα παρατεινομένη την μετάθεσιν του προσφιλούς...

Εν τούτοις ή κυρία Έρασμία, βλέπουσα παρατεινομένη την μετάθεσιν του προσφιλούς...

Εν τούτοις ή κυρία Έρασμία, βλέπουσα παρατεινομένη την μετάθεσιν του προσφιλούς...

Εν τούτοις ή κυρία Έρασμία, βλέπουσα παρατεινομένη την μετάθεσιν του προσφιλούς...

Εν τούτοις ή κυρία Έρασμία, βλέπουσα παρατεινομένη την μετάθεσιν του προσφιλούς...

Εν τούτοις ή κυρία Έρασμία, βλέπουσα παρατεινομένη την μετάθεσιν του προσφιλούς...

Εν τούτοις ή κυρία Έρασμία, βλέπουσα παρατεινομένη την μετάθεσιν του προσφιλούς...

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ

(Ακολουθεί)

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣ ΤΑ ΕΞΟΔΑ ΤΗΣ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑΣ

Παρόντων μ' α' μ', Ούρ', δι σόπα μαθίς κι στού ματαβί...
Ούρ' κι νά πιθάνη τινάς εις τ'ν χάραν αθε'...

Μούλες τ'ς προ- άλλες οι κουμάρες μ' οι Κώτ'ς δε' ήθε- λε ν' αυτουχειριστή...

Μή μ' αναταράξιοι κι' τραβές τὰ μαγ'λά- τι θά σ' βγή τού φιασιδ' διαολ'...

Κύριος.— Μιά, σὰς παρακαλώ, τί μοιρο- λόγην είν' αυτό; Καραγκιόζης.— Μή με διακότεις γιατί...

Κύριος.— Τί λές, Χριστιανέ μου; Τρελ- λάτρες; Καραγκιόζης.— Γιατί περικαλώ; Προση- γουμένως δε' λέγατε γιατί φεύγει μονάχος...

Κύριος.— Τί λέει; Καραγκιόζης.— Τούλάχιστον ένα πεντα- κοσάρικο. Και παίρνει τόσο φτηνά γιατί είμαι...

Κύριος.— Και πού είναι αυτή τη στιγμή ο χάρος; Καραγκιόζης.— Αυτή τη στιγμή βρίσκε- ται κάτω στην εξώπορτα κ' ετοιμάζεται να...

Κύριος.— Πάρε λοιπόν πεντακόσιες δραχ- μές και πές του να πάη δουλειά του. (Τού δίνει ένα πεντακοσάρικο). Ορίστε. Καραγκιόζης.— Ευχαριστώ. Και τού χρο- νου. Θέλετε να ξαναπαράσω;

Κύριος.— Όχι, όχι. Καραγκιόζης.— Πολύ καλά. Χαίρετε και σ' άλλα με ύμεια.

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

Η ΕΥΡΕΣΧΕΙΑ

Κύριος.— Έμπρός λοιπόν. Πάμε να μοι- ρολογήσας τον άνθρωπό μου. Καραγκιόζης.— Και πού είναι, περικαλώ, ο αξιοτίμος κύριος πεθαμένος σας;

Κύριος.— Έκει στη σάλα. Περάστε μέσα. Καραγκιόζης.— Δεν μου λέτε, σὰς περι- καλώ, ή σάλα έχει παράθυρα;

Κύριος.— Βεβαίως έχει. Καραγκιόζης.— Τότε πάμε.

(Ο Καραγκιόζης πλησιάζει το νεκρό και αρχίζει να μοιρολογεί).

Τι να σοῦ πρωτοθυμηθῶ και τι να σοῦ πρωτοεχθῶ, της ντομάτες ποδιόβρες για της πατσές ποδιόβρες στην τοίπη χωρίς κανάρι να οί γλέπη...

Κύριος.— Μιά, σὰς παρακαλώ, τί μοιρο- λόγην είν' αυτό;

Καραγκιόζης.— Μή με διακότεις γιατί τώρα μιλάω με τό χάρο;

Κύριος.— Μιλάτε μή τό χάρο;

Καραγκιόζης.— Μάλιστα.

Κύριος.— Και τί τού λέτε;

Καραγκιόζης.— Τού λέω νάρθη να πάρη και σὰς.

Κύριος.— Τι λές, Χριστιανέ μου; Τρελ- λάτρες;

Καραγκιόζης.— Γιατί περικαλώ; Προση- γουμένως δε' λέγατε γιατί φεύγει μονάχος ο μακαρίτης;

Κύριος.— Νά τώρα πού προσπαθῶ εγώ να πάρη και σὰς μαζί του. Αν τώρα δεν έχετε πού ν' αφήσετε την περιουσία σας, την αφή- νετε σ' εμένα.

Κύριος.— Άντι, να σοῦ δώσω δυό κατο- σάρικα και να φύγης. Σηκώθηκε ή τριχά μου.

Καραγκιόζης.— Τώρα πούρθε ο χάρος δεν μπορῶ να φύγω, αφεντικό; Πρέπει να μιλήσω μαζί του.

Κύριος.— Άκου να σοῦ πῶ. Αυτά δεν να πιστεύω εγώ. Όπως ήρθε ο χάρος πές του να φύγη.

Καραγκιόζης.— Άδύνατον. Για να φύγη θέλει άέρα.

Κύριος.— Τι άέρα;

Καραγκιόζης.— Τούλάχιστον ένα πεντα- κοσάρικο. Και παίρνει τόσο φτηνά γιατί είμαι εγώ στη μέση. Βιδάλωσ.

Κύριος.— Και πού είναι αυτή τη στιγμή ο χάρος;

Καραγκιόζης.— Αυτή τη στιγμή βρίσκε- ται κάτω στην εξώπορτα κ' ετοιμάζεται να ανέβη στην κουζίνα. Σχύψε από τό μπαλκόνι να δής.

(Ο κύριος ανύβει)

Κύριος.— Βλέπω κάποιου βλάχο.

Καραγκιόζης.— Με γράτσα;

Κύριος.— Ναι.

Καραγκιόζης.— Και με σελάχι;

Κύριος.— Ναι.

Καραγκιόζης.— Έ, αυτός είν' ο χάρος.

Κύριος.— Πάρε λοιπόν πεντακόσιες δραχ- μές και πές του να πάη δουλειά του. (Τού δίνει ένα πεντακοσάρικο). Ορίστε.

Καραγκιόζης.— Ευχαριστώ. Και τού χρο- νου. Θέλετε να ξαναπαράσω;

Κύριος.— Όχι, όχι.

Καραγκιόζης.— Πολύ καλά. Χαίρετε και σ' άλλα με ύμεια.

(Η ούνηχεται εις τὸ προδεχῆς)

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΒΙΝΓΚΟΥ

Η ΔΕΚΑΔΗΜΙΑ

Άνοιξε κι' ή 'Ακαδημία μας, ε, για μόλα, ε, για λέσσα κι' δλοι μέσα.

Μπήκε κι' ο Κου 'τρούλης ο γιατρός κι' ο Νικόλης ο έπι- [πλοποιός,

ο γιός της Μαριάν- [της της καλοσῆς κι' ο Μάνης ο φε- [ρετροποιός.

Κι' ο Γιάννης πού πουλάει τα κεράκια κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα.

Κι' ο Γιάννης πού πουλάει τα κεράκια κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα.

Κι' ο Γιάννης πού πουλάει τα κεράκια κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα.

Κι' ο Γιάννης πού πουλάει τα κεράκια κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα.

Κι' ο Γιάννης πού πουλάει τα κεράκια κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα.

Κι' ο Γιάννης πού πουλάει τα κεράκια κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα.

Κι' ο Γιάννης πού πουλάει τα κεράκια κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα.

Κι' ο Γιάννης πού πουλάει τα κεράκια κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα.

Κι' ο Γιάννης πού πουλάει τα κεράκια κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα.

Κι' ο Γιάννης πού πουλάει τα κεράκια κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα.

Κι' ο Γιάννης πού πουλάει τα κεράκια κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα.

Κι' ο Γιάννης πού πουλάει τα κεράκια κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα.

Κι' ο Γιάννης πού πουλάει τα κεράκια κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα.

Κι' ο Γιάννης πού πουλάει τα κεράκια κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα.

Κι' ο Γιάννης πού πουλάει τα κεράκια κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα.

Κι' ο Γιάννης πού πουλάει τα κεράκια κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα.

Κι' ο Γιάννης πού πουλάει τα κεράκια κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα.

Κι' ο Γιάννης πού πουλάει τα κεράκια κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα.

Κι' ο Γιάννης πού πουλάει τα κεράκια κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα.

Κι' ο Γιάννης πού πουλάει τα κεράκια κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα.

Κι' ο Γιάννης πού πουλάει τα κεράκια κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα.

Κι' ο Γιάννης πού πουλάει τα κεράκια κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα.

Κι' ο Γιάννης πού πουλάει τα κεράκια κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα.

Κι' ο Γιάννης πού πουλάει τα κεράκια κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα.

Κι' ο Γιάννης πού πουλάει τα κεράκια κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα.

Κι' ο Γιάννης πού πουλάει τα κεράκια κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα.

Κι' ο Γιάννης πού πουλάει τα κεράκια κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα.

Κι' ο Γιάννης πού πουλάει τα κεράκια κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα.

Κι' ο Γιάννης πού πουλάει τα κεράκια κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα.

Κι' ο Γιάννης πού πουλάει τα κεράκια κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα.

Κι' ο Γιάννης πού πουλάει τα κεράκια κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα.

Κι' ο Γιάννης πού πουλάει τα κεράκια κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα.

Κι' ο Γιάννης πού πουλάει τα κεράκια κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα.

Κι' ο Γιάννης πού πουλάει τα κεράκια κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα, κ' εχει μια σκύλλα, τη Μαρίκα.

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΘΩΝΟΣ ΚΑΙ Η ΦΡΑΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΚΑΣ

Άρ. 22 (Συνέχεια εκ του προηγουμένου) —Κυρά Μαρία, της εφώραξες, έφεραν τό παιδί;

—Ήσυχασε, παιδί μου, απήνησεν ή γρηά κυρά Μαρία. Τό παιδί τόφερε εδῶ ή εξοχό- της του με τό άμάξι. Μέσα είναι τό πουλάκι μου, μέσα και κοιμάται.

Η Άμαλία άνέπνευσε με δλην την δύνα- μιν των πνευμόνων της.

—Και ο Χάν είναι εδῶ άκόμη; ήρώτησε σέ λίγο.

—Μέσα είναι και τού λόγου του, απήνητη- σεν ή κυρά Μαρία. Πέρασε μέσα.

Μετά την φυγήν τού 'Οθωνος από τό 'Ανάκτορα ή Άμαλία, είχε μεταφέρει πλη- οίον της τό παιδί, τό όποιον ήτο καρπός τού μετά τού Χάν έρωτός της.

Όταν εξερχόρη ή πυρκαϊά τό παιδί εύρί- σκετο μέσα εις τόν κοιτώνα της Άμαλιας και θά έκαίτο άσφαλώς άν δεν έσπευδεν ο Χάν να τό άρπάξη μέσα από τάς φλόγας. Τό εύτύλεσε κατόπιν καλά και έφ' άμάξης τό μετέφερε κατόπινα τάς όδοῦ Εδουσακείου.

Αυτή τρία πρόσωπα των 'Ανακτόρων, τό όποία είδαν τόν Χάν εισερχόμενον εις τό άμάξι με ένα δέμα υπό μάλης υπέθεσαν ότι επήγαυε να τοποθετησῆ σε κάποιο άσφαλές μέρος τούς θησαυρούς των 'Ανακτόρων.

Η συνάντησις της Άμαλιας και τού Χάν μέσα στο μικρό εκείνο σπιτάκι της όδοῦ Εδουσακείου ήτο τραγική.

Η Άμαλία καταφιλοῦσε τό χέρι τού Χάν και τό έβραχε με τό δάκρυά της, χω- ρις να μπορῆ να εύρη λόγια για να έκφρασῆ την υπερίσταν την εγγυμοσύνην, την όποιαν ήσθάνετο πρὸς τόν άνδρα εκείνον, τόν σω- τηρα τού παιδιού της.

Ο Χάν την προσέβλεπε κατηφής.

—Ήσυχάσατε, της έλεγε. Τό παιδί σας εσώθη παιά.

—Τώρα είμαι εύτυχής, επισθύριζεν ή Άμα- λία. Άς καῆ και τό υπόλοιπον τού πα- λαιού.

Η πυρκαϊά αυτή, είπεν ο Χάν, θά φέρη άναστατόσιν εις τόν λαόν. Φοβούμαι πὸς τό μυστικά μας θά βγοῦν γρηγόρα στούς δρόμους.

—Είδε κανεις τό παιδί; ήρώτησε περιφω- ρος ή βασίλισσα.

—Τά μυστικά των 'Ανακτόρων πολύ όλι- γον καιρὸν μένον άγνωστα από τόν λαόν. Τώρα φοβούμαι ότι ο λαός θά μάθη τά μυ- στικά αυτά γρηγορώτερον από όσον έπι- λόγιζα.

—Τί θέλετε να πῆτε;

—Ότι πρέπει να εγκυκαλείψωμεν τό τα- χύτερον τόν τόπον αυτόν. Έκτός άν θέλετε να εξακολουθήσωμεν μένοντες εδῶ και να ύποφέρωμεν τούς προσηλιακισμούς τού λαού.

Νά φύγουν; Και ο 'Οθων; Θα έννο- μώτερο τότε άσφαλώς την Μαρίαν και θά εδραμάβετε.

—Άλλ' όχι. Τούτο δεν θά εγίνετο ποτέ. Να κάμη αυτήν την παραχώρησιν ή Άμαλία ήτο άδύνατον, ήτο μία θυσία άνωτέρα των δυνάμεών της.

Τό μέρος της πρὸς τόν 'Οθωνα της επέ- βαλλε να τόν εκδικηθῆ.

Πὸς θά μπορούσε όμως να τόν εκδικηθῆ όταν έφρονε;

—Άγαπούσε τό παιδί της ή Άμαλία, αγα- πούσε και τόν Χάν, αλλά περισσότερον έμ- ούσε τόν 'Οθωνα.

Μπορούσε να όπισθῆ τά πάντα άκόμη και τού λαού τάς ύβρεις, φθάνει να κατόρθωνε να συντηρή τόν 'Οθωνα. (Άκολουθεῖ)

Ο ΓΑΜΟΣ ΜΟΥ ΜΕ ΤΗ ΡΟΖΙΤΑ

Βήσσα διήγησι

—Τράβα μέσα τώρα και τά βρίσκουμε. —Ροζίτα μου, μή με λησμονέ. Χάνεις τώρα την άγκαλιά και τά χάρδια μου, τά τρα- γούδια μου και όλην τη νεοελληνικιά ποιήσι μου, μή μή φοβάσαι. Πάλε με χρόνια, με καιρούς, πάλε δικά μας θάνατι.

—Σε παίρνουν στή φυ- λακή για μένα.

—Αυτά χεί ο έρωτας. ερ Σεβίλλανα μου. Τό κοῦ σου τώρα στο Νόντα.

—Εγώ και μέσ' στή φυλακή, χρυσά μου άφέν- τη, τί μυστική σου πείνα θά να τραγουδῶ.

—Δε φτάνει μονάχα αυτό, ερ Ροζίτα μου. Πρέ- πει να μου στέργης και κανένα κουτάκι τσιγάρα.

Ο καινίος, γλέπεις, κα- ταργήθηκε.

—Εμπρός, μέσα, μέσα. —Καλά, ε' άρέφια. Μή βιαζόσασατε. Δε θά φύγη ή φυλακή. Ροζίτα, άρεθουά.

—Στό καλό, Βλάμη μου.

Η ΡΟΖΙΤΑ ΣΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΠΑΜΕΝΩΝΤΑ

—Επι τέλους, Ροζίτα μου, σε γλέπω εν τῆ άγκάλῃ μου.

—Πρόσεξε, Παμενώνα. Κάτι μου ύπο- χέθηκες. Δέν πρέπει να τό ξεχνῆς.

—Άηλαδή για να μιλήσω στο βουλευτή μου για τη χάρη πὸν ζητάει ο Βλάμης;

—Ναι.

—Μά ξερεῖς, ερ Ροζίτα μου, τί χάρη ζη- τάει ο τζέ;

—Νά βγη απ' τη φυλακή.

—Μωρ' απ' τη φυλακή δε βγαίνει και βγαλτο από τό κοῦ σου.

—Αλλά; Δόν Νόντα, τρομάζω.

—Νά, ζητάει να μη τότε φαρμακώσουνε με ποτισμοφάρμακο περι νάν τότε κάφοννε με πετρέλαιο, όπως, λέει, καίνε τούς ευγε- νήδες.

—Κ' εσύ;

—Εγώ θά μιλήσω στο βουλευτή του άντις νάν τότε φαρμακώσουνε με ποτισμοφάρμακο, νάν τότε κάφοννε με πετρέλαιο. Μά εγώ σκέ- φτομαι και άλλο, ερ Ροζίτα μου.

—Τί σκέπτεσαι, Παμενώνα;

—Νά, σκέφτομαι να σε παντρώω με τό Βλάμη. Έχω, γλέπεις, καμωμένα δοκο να μη παντρευθῶ κορτσι. Η γυναίκα πὸν θά πάρω εγώ πρέπει νάνα ζωνηχῆρα. Ίδιοτρο- πία, γλέπεις, της φύσεως. Έσύ, ερ Ροζίτα, δεν είσαι ζωνηχῆρα.

—Όχι.

—Θά γίνης όμως.

—Τί θά πῆ θά γίνω. Δόν Νόντα;

—Αυτό είναι μυστικό της ύπερησίας. Έλα τώρα να πούμε ένα τραγουδάκι. Κάπελλα, φέρε μας ένα καποσάρι. Θυμάσαι, ερ Ροζίτα, τό τραγουδι εκείνο της χήνας και τού κό- ρακα πὸν τό τραγουδάγατε πειπέρεσ στην Πλάνα;

—Κάπως τό θυμάμαι.

—Εμπρός τό λοιπός, νάν τό πούμε μαζί. Θα κάνομε ένα ντουετάκι πρώτης και γραία σπυρι μιγήτω.

—Κι' ο Βλάμης;

—Τί τόν θυμάσαι τώρα τό Βλάμη; Αυτός ήتون ένας κραισίδειλος και πλέον σὸν. Έμ- πρὸς. Τραβούδα ντε να σκάσουν οι όχτροι μας.

Ροζίτα Μια χήνα άγάπησ' έναν κόρακα τρελλά Νόντας πὸν κελδοῦσε με πηγμὸ στα Πυθαράδικα κοντά.

Ροζίτα Κι' εύτῆς λυσόσνε τά δυό πουλάκια στή στιγμή κι' απ' τη ληγοῦρα άντηχούνε στεναγμαί.

Χλοῦ, χλοῦ έρείνῃ δέν τόν άφίνει οὔτε στιγμή χωρῆς κλωσές, γροθῆς, χωρῆς φιλά.

Νόντας Κρά, κρ κ' εκείνος σάν μανταρίνος μέρα και νύχτα ροχαλίζει στή φωλιά.

Ροζίτα Πάντα και τά δυό τους τόν πονούκόλο τους στα γρασιδία άπάνω τραγουδοῦσαν κ' έτσι εύτυχιόμεια και ξεπατομεία πάντα τό στομάχι τους κρατοῦσαν.

Νόντας Ξάφνου μια νύχτα ένας παληατζῆς διαβαίνει από κει.

Ροζίτα Όπου τόν ελχαν στείλει, όμιε, για μάνα και σιαμική. Και τό ζευγάρι μπροστά στον κουνοτό Μπαρμπαλιά τά χάνει κι' απ' τό φάβο φτιάνει σκορδαλιά.

Νόντας Μ' αυτός ζηλώει, με μῆς θεριεύει, τη χήνα λαχταρῶ μέσ' στον ταβῆ ψητή.

Ροζίτα Τόν κόρακα άρπάζει και τόν σπαρδίζει κι' άφίνει εκει τη χήνα στον ήλιο να ψηθῆ.

Μαζῆ Νόντας - Ροζίτα Τώρα πάλε ή χήνα σὸν γρασιδία εκείνα πάντα λυπημένη κοτσιλάει, μόνη της στενάζει, μόνη της διαβάει μέρα νύχτα κλαίει και γλεάει.

—Μπράβο, ερ Ροζίτα, μ' άνοιξες την καρδιά, σὰ μαγαζι της δδόν Σταδίου μου την άνοιξες. Πῶς; Τώρα για τό ναλά πὸν μούκνες θά κάνω τ' άδύνατα δυνατά να δῆς τό Βλάμη σου.

—Άχ, Βλάμη, άχ Βλάμη, στιγμῆς πολὺ πικρῆς για μένα πὸν περνής στή φυλακή.

—Κάνε δουλειά σου, ερ Ροζίτα, κι' ο Βλά- μης τώρα θά κάνη ερωτική εξομολόγησι στην σοίκα.

—Τ' είν' αυτή ή σοίκα;

—Τό χασιαι ντε. Σε

ΕΝΑΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΠΟΥ ΠΑΣΧΕΙ ΑΠΟ ΕΡΩΤΑ

Τού R. Renez

Ήτο νέος, ώριμος, πλούσιος, εύγενης ως πρίγκιψ, άνδρειός ως λέων. Είχε τον ώραιότερον άνδρα...

Είχε και τεμάχιον του τιμιού Στανου... Αλλά ο Δόν Σάντζος δεν είχε έρωσιν!...

Μάτην αϊ ώραιότεραι και πλουσιότεραι άδελφοί και δεσποινίδες των δύο Κασταλλιών της Καταλονίας...

Μία Αδιγαλις, παρατηρήσασα ήμώραν ενά τας γαμμάς της χειρός, του, τφ είχαν ειπή.

— Θα άγαπήσης την ώραιότεραν γυναίκα του κόσμου...

Κατά τας ημέρας δ' έβρισαν ο Δόν Σάντζος έτρεχαν από βασιλείον εις βασιλείον, από χώρα εις χώρα...

— Ενα εορτάς εξήγησεν φιλοξενίαν εις τον πύργον του Βελιστονίου εις την Άστουρίαν...

Ο Δόν Σάντζος έλαβε τιμητικήν θέσιν εν τφ ναυαρίω του Πόγγου. Εκεί, εν μέσω της λάμψης...

— Επεί του βρομού ήτο τοποθετημένη εικόν άγίας. Την γυναίκαίαν έκείνην εικόνα δεν ήδύνατο να πλάση βεβαίως ο νοός του καλλιτέχνη...

Και την γυναίκα ταύτην έπρεπε να την εύρη. Μετά του πέρας της τελευταίας ηρώτησος...

— Επεί των φαράγγων των Άστουριών μετέβη εις τας πεδιάδας της Φιλανδίας, ένθα έζη ο ζωγράφος...

— Οτε ο Δόν Σάντζος εξήλθε του πτωχού οικισμού, δύο δάκρυα έλαμψαν εις τους οφθαλμούς...

— Άκουσε, τφ ειπε, ου δεν άγαπής την Τούδαν. Όχι, δεν την άγαπής! Διότι αν την ήγάπας...

— Άκουσε, τφ ειπε, ου δεν άγαπής την Τούδαν. Όχι, δεν την άγαπής! Διότι αν την ήγάπας...

— Άκουσε, τφ ειπε, ου δεν άγαπής την Τούδαν. Όχι, δεν την άγαπής! Διότι αν την ήγάπας...

— Άκουσε, τφ ειπε, ου δεν άγαπής την Τούδαν. Όχι, δεν την άγαπής! Διότι αν την ήγάπας...

— Άκουσε, τφ ειπε, ου δεν άγαπής την Τούδαν. Όχι, δεν την άγαπής! Διότι αν την ήγάπας...

— Άκουσε, τφ ειπε, ου δεν άγαπής την Τούδαν. Όχι, δεν την άγαπής! Διότι αν την ήγάπας...

— Άκουσε, τφ ειπε, ου δεν άγαπής την Τούδαν. Όχι, δεν την άγαπής! Διότι αν την ήγάπας...

— Άκουσε, τφ ειπε, ου δεν άγαπής την Τούδαν. Όχι, δεν την άγαπής! Διότι αν την ήγάπας...

— Άκουσε, τφ ειπε, ου δεν άγαπής την Τούδαν. Όχι, δεν την άγαπής! Διότι αν την ήγάπας...

— Άκουσε, τφ ειπε, ου δεν άγαπής την Τούδαν. Όχι, δεν την άγαπής! Διότι αν την ήγάπας...

— Άκουσε, τφ ειπε, ου δεν άγαπής την Τούδαν. Όχι, δεν την άγαπής! Διότι αν την ήγάπας...

— Άκουσε, τφ ειπε, ου δεν άγαπής την Τούδαν. Όχι, δεν την άγαπής! Διότι αν την ήγάπας...

— Άκουσε, τφ ειπε, ου δεν άγαπής την Τούδαν. Όχι, δεν την άγαπής! Διότι αν την ήγάπας...

— Άκουσε, τφ ειπε, ου δεν άγαπής την Τούδαν. Όχι, δεν την άγαπής! Διότι αν την ήγάπας...

— Άκουσε, τφ ειπε, ου δεν άγαπής την Τούδαν. Όχι, δεν την άγαπής! Διότι αν την ήγάπας...

— Άκουσε, τφ ειπε, ου δεν άγαπής την Τούδαν. Όχι, δεν την άγαπής! Διότι αν την ήγάπας...

— Άκουσε, τφ ειπε, ου δεν άγαπής την Τούδαν. Όχι, δεν την άγαπής! Διότι αν την ήγάπας...

— Άκουσε, τφ ειπε, ου δεν άγαπής την Τούδαν. Όχι, δεν την άγαπής! Διότι αν την ήγάπας...

— Άκουσε, τφ ειπε, ου δεν άγαπής την Τούδαν. Όχι, δεν την άγαπής! Διότι αν την ήγάπας...

Η ΚΑΚΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ

Οι δύο άρραβωνιαστικοί κατέβαιναν μαζί το βουνό. Τα μάτια της Χαΐδως είχαν το χρώμα...

— Ένα φίλι, δυο δάκρυα και χωρισθήκαν. Η κόρη πήρε το δρόμο του χωριού κι ο νιός έκινησεν για το γυαλό. Έκει τον πρόσεμεν το καράβι...

— Από τότε πολλές φορές άνθισαν οι κάμπκι κι ο Κίτσος δεν έγυρισε. Τί κάνει σά ξένα, τί τον βαστάει εκεί; Το σπύτι του ρήμασε. Η άρραβωνιαστικιά του μαραινεται, το τουφέκι του σκουρίζει...

— Κι η Χαΐδω έλεγε: — Έγώ τον αγαπώ πάντα. — Ο Κίτσος σ' έξέχασε, έλεγαν η κακές γλώσσες...

— Χαΐδω, της έλεγ' ο πατέρας της, γέρασα, γλήγορα θα μείνεις μοναχή στον κόμο. Κι' αλήθεια σε λίγο ο γέρος πήγες με τον Χάρο μαζί να κόμη τ' άγορτιστο ταξίδι...

— Που είσαι, Κίτσο, πούσαι να δής της Χαΐδως την καταφρόνια; Τα χέρια της, που ήσαν κομμένα για χάρδια, δουλεύουν τ' αωράφια...

— Ωμορφη πεύνη η κοπέλ' αυτή! Είστε μία μέρα τ' άρχοντιούλου, βέποντας της Χαΐδω και τή ζήτησος για γυναίκα η Χαΐδω δεν τον δέχτηκε...

— Χαΐδω, της ειπε μιά γερ' φιλενάδα της μητέρας της, ως πότε θα τραβήξ τ' φτώχεια και την καταφρόνια; Δεν έμαθες την είδησι; έπέθαν' ο Κίτσος...

— Βλέπεις έκείνη την μαυροφρεμμένη; Είναι η Χαΐδω' είν' ωμορφη ακόμα, μα ωμορφη αν τον άνθρ που κοπή' από τόν κλιον του. Φορεί τα μαύρα για τόν άρραβωνιαστικό της. Κάθεται στο βράχο...

— Άξαφια έσκυχήθη' η Χαΐδω... προσέχει... τα μάτια της θαμνούνουν... το δακρυμόνο πρόσσωπό της κτερινίζει...

— Όπως τó λουλούδι, που άδύνατος και μάρανε δ χερμιάνος, καθώς φανή' ο ήλιος ζωντανεύει για μιά στιγμή, μα γλήγορα μαραινεται στο κλαδί του και πεθαίνει, έτσι κι η Χαΐδω, άδύνατισμένη από τόν χωρισμό, δεν μπόρεσε να σηκώσει την χαρά...

— Και την άραξε από τή μέση. Έβαλε της φωνές η Βασιλική, κανείς δεν ήλθε την έτραβήσεν ο Αλέξης και νόνησε να την πάρη' όταν άξαφνα τό μαι της έπεσε σ' ένα μαχαίρι' έσκυψε, τό άραξε κι' έχτύπησε τον Αλέξη...

— Έκτύπησ' η Βασιλική τ' άχέρια κ' η δουλί' έφάνη. — Πώς άρρεος κ' έμπησε άνδρωπος στήν αυλή; — Είναι στερός, κυρά, και τόσο νέος... μάνει λύνη...

— Καλά, καλά, βάλλον μέσα και δός του να φάη. — Ήτανε νύχτα πιά, όταν ο στερός έκίνησος να φύγη πήρε πάλι τή λύρα και άρχιος να ψάλη. Η Βασιλική έβγαί' άξω να τον πη' να σπάρη' μα καθώς τον είδε έβαλε μιά φωνή...

— Μ' έγνώρισες, Βασιλική μου, εί' σ' στερός κι' ήνοιξες τα μάτια. — Ήταν ο Αλέξης. — Έλα, έλα! το καράβι μ' έπρομένει... Πάμε στήν Φραγκιά να γίνης γυναίκα μου... έλα... έλα...

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ "ΣΦΑΙΡΑ", ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ. Είς τήν σελίδα της Άλληλογραφίας 60 λεπτά ή λιεία δι' άλλω. Διά ποιήματα και έμφορμιάς καταχωρήσεις ιδιαίτερα συμφορμιαί.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ. Η Ζέξις 60 λεπτά. — Άλληλογραφή με μοδιστράνια και κορδελλιάστρες. Γράφατε: Μ. Χ., ύπο ηματοποιόν, Λιγούδιταν Μεσογίας...

— Κορίτσα, δε βαρεθήκατε πιά τον μολυμένο άνερα των πλάσων; Και τούς οικονομικώς άνεξαρτήτους;... Στρέφατε τα μεταγινα και σ' άγρια μέρη. Ο ασύμματος μου κείν ή ανς άπαντήση. Γεώργιος Δογάνης, Χώρεσσα Καβάλλας.

— Άλτ' Δέο νέοι σοβαροί, βαρυνθέντες τας συναναστροφάς. Γράφουτε: Α. Μ., ύπο ηματοποιόν, Λιγούδιταν Μεσογίας. — Ναταλία Κ., άπάντησος σας έξετελέσθη, περιμένο γράμμα σας άνωτομώως. Β. Α. — Έπιθυμώ άνταλλαγήν με μαθητές Γράψατε: Δημ. Βαρδάκη, Β' Γυμνασίου Βόλου.

— ΝΕΟΣ. Πεπαιδευμένος και γλωσσομαθής, μόλις έπιστρέφωσ εξ Εύρώπης, έπιθυμώ να γνωρισθί με κυρία ή χήρα του κόμομου. Γράφατε: Νίκων Βιτάλην, Poste restante, Αθήνας.

— Γεώργι, άνησυχά ύγειαν. Άν σιωπή όφειλεται εις καριότιον μαρφό σου. Β. Σ. — Νέος έγγράμματος, πρό ενός έτους και πλάσ άποφύτιστος, αιτεί άλληλογραφίαν με χήρας και ζωντοχήρας, δεν αποκλεισονται και δεσποινίδες, σκοπός πάντοτε ή φιλία Ψευδώνυματα αποκλεισονται. Αι εραρεστούμενα άε γράφωσι: Δημήτριον Τρίταν, Αστακόν.

— Πρός τούς Άντιπροσώπους μας: Έπειδή άσολογούμεθα να συμπληρωθώσιν οικονομικώς σοβραί στο Σόλλόγό μας, γι' αυτό βραδύνομε τής δημοσιεύσεως μας. Σύντομα θ' άρχίσουμε.

— Νέος, σχετικώς μορφωμένος, άλληλογραφή με όλες όδες του γράφωσιν. Στέλιος Σταφυλάκις, Πρωτοδικεϊον, Ηράκλειον. * Άρχαϊκό Πάνθεο

ΣΤΗΝ ΜΙΚΡΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ. 20 λεπτά ή Ζέξις. ΑΝΟΜΟΙ ΠΟΘΟΙ. Μία σ' άτελειωτα μιάς ήδονής τ' άίγη που σφιγγει στήν άγκυλή κάθε πόθο που δίνει νέα δόση και όρημ, ήθελο να ήμουν χωρίς να το νοιώθω. πόθοι σάν ζήτε μέσα σέ καρδιές, έμφυλισμένες άπ' τής κοινάνας άπ' τής αϊθήρας, κι' από τής μορφίνης. Σπαράξτε τα σπλάγχνα μου αυτά που σφύραζον τους έχον' άνομιες, όρμες έκφύλων, κι' άτιμες θυσίας... Πάνος Φωτόπι υλος. * Άρχαϊκό Πάνθεο

ΣΟΥΒΕΝΙΡΣ. Α Κ Α Ι Ω. Τη δύναμώνων τή φωνιά. Χαίρε, ο άτμος σφυρίζει. Είτε σκονώνων άγκυρα, είτε περνάει το τραϊνο, έρχουμαι, φεύγω. Άδιάφορο το κύμα άναστενάξει ή σάν πεγαυή σ' ά βαθεία ή το γυαλό αν άγγίξη. Μαζή θ' ά μαζένομε τα ρόδα που θ' άνθίσουν, τα φύλλα του περιβολιού θ' ά πέσουν γενά-ένα. Χαίρε, όταν γεννώμαστε χαίρε και σάν πεθαίνουμε καθώς ή εύτυχία μας κ' ή σφοδράς θ' ά σβύσουν. Μάρτιος

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΝΟΡΑΣ. ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΛΕΓΟΥΝ ΟΙ ΕΡΑΣΤΑΙ ΟΤΑΝ ΣΥΝΑΝΤΟΥΝ ΔΥΣΚΟΛΙΑΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΓΑΜΟΝ. Η Τ - Ν Η - Π - Τ - Σ

Λύσεις συνοδευόμεναι υπό μονοδράχμου, γίνονται δεκταί εις τή γραφεία τής «Σφαίρας» μέχρι τής 21ης Απριλίου. Τ' άποτελέσματα θα δημοσιευθώσιν εις τή φύλλον τής 24ης Απριλίου. Οι έσπικλιότερες περισσύτερα μονόδραγμα, λαμβάνουν περισσύτερος κλήρους κατά την έκκίνευσιν προς άπονομήν των βραβείων.

ΒΡΑΒΕΙΑ ΘΑ ΔΟΘΟΥΝ ΔΕΚΑ. ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ. Πρώτον βραβείον, ένα κουτί με 6 λινα μαντύλια. Δεύτερον, τρία άρωματικά σαπούνια. Τρίτον, ένα ζεύγος καλές κάλτες, χρωματισμός κατ' άρεσκείαν. Τέταρτον, μία λερά Σύναψις διά τός όλωνικής τής Σαρακοστής.

Πρώτον βραβείον, ένα κουτί με 6 πούρα. Δεύτερον, ένα λαμοδέτη μεταξωτό. Τρίτον, ένα ζεύγος κομμάτια για μανικέτια. Τέταρτον, ένος άνακτήρας. Πέμπτον, δραχμ. 15 εις μετρητά.

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ ΤΩ Τ' Τ' ΑΡΙΘΜΩΝ 371 ΕΤΑΔΩΤ ΤΗΣ 13ης ΜΑΡΤΙΟΥ (Κύριε των Ανυγμωσ)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ. Δύσας όρθάς, έντός τής ταχθείσης προθεσμίας, έπεσαν οι έξής: Κούλα Μαστρογιαννοπούλου, Άντωνίος Πέπας, Ζαφειρία Καλού (κλήρ. 3), Βασιλική Παπαδοπούλου, Δανάη Λυγυθό (κλήρ. 2), Άντωνίος Κοκορόπουλος, Γομήνη Άντωνιάδου, Γ. Ροδίτης, Κων. Χρυσόχοος, Β. Κικριτζής, Ίωάν. Τσούκλης, Ηρακλής Έβραχος, Κλειώ Κ. Γεωργειάδου, Μιλτιάδης Σορίδης (κλήρ. 3), Πόπη Ντουρτάκη, Κλειώ Μαστροκόστα, Δέλια Σκουραϊτου, Δημ. Κορηνηός (κλήρ. 2), Παναγιώτης Ντομάζος, Β. Δεσόντης, Λάμπρος,

* Όσαι και όσοι έλαμβάνετε μέρος στούς διαγωνισμούς μου πρέπει να λάβετε μέρος και στο Δημοψήφισμα του ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΓΑΜΟΥ που θα προκηθώσιν στο προσεχές φύλλο. Τα κορίτσια και οι νέοι έχον πολλά, μα παρα πολλά να κερδίσουν από αυτό.

Πισκοπος (κλήρ. 2), Γεώργιος Έμμανουήλ, Γεώργιος Λαμπάδακης, Άγγελος Μπουζούρας Καίτη Α. Κομηή (κλήρ. 5), Γεώργιος Κόκκαλης (κλήρ. 2), Νικ. Κ. Κοστόπουλος, Κων. Γρομυτοπούς (κλήρ. 2), Στέλλα Στεφανου, Δημ. Βάσιλας, Εδέγγελ. Παπαάγος, Κ. Καναβέλης, Έλληνη Παπαδοπούλου, Εύαγγελία Βαμβακοπούς (κλήρ. 2), Γεώργιος Λαμτζής, Ίωάν. Βαφάκος, Κατίνα Κοντού (κλήρ. 5), Αποστόλος Κρέτας (κλήρ. 5), Μαρίκα Παπανδρέου, Αικατερίνη Μπαλομένου, Νικ. Λου-

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ ΝΥΜΦΕΣ — ΓΑΜΒΡΟΙ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ ΒΙΟΣ

λοιδάκης, Β. Αύραντής (κλήρ. 5), Δ. Α. Μητσος (κλήρ. 10), Νικόλαος Καλλιγερη (κλήρ. 8), Μιχ. Γιακουμάκης, Βασ. Σφυράκης (κλήρ. 3), Μιμης Γιατζής, Κατίνα Γιατζή.

ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΑΝΤΕΣ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ (Είς τήν κληροτίδα έτέθησαν και τα όνόματα των καθυστερησάντων). Μαρίκα Παπανδρέου, Κατίνα Κοντού (κλήρ. 3), Θωμάς Σούλας, Νικ. Λουλουδάκης, Β. Αύφαντής (κλήρ. 5), Λάμπρος Πισκοπος (κλήρ. 2), Ίωάννης Παπαπάνος (κλήρ. 2).

ΕΚΕΡΑΙΣΑΝ ΔΙΑ ΚΑΗΡΟΥ ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ. Πρώτον βραβείον, ένα κουτί με μανίτινο πόρν μανέ, Κλειώ Μαστροκόστα. Δεύτερον, ένα φαλλιδάκι για τή νύχια, Ζαφειρία Καλού. Τρίτον, τριήμερον συνδρομή «Σφαίρας» Κατίνα Κοντού. Τέταρτον, τήν Γκόλφοσ του Περσιιάδου, Κατίνα Κομηή. Πέμπτον, ένα κουτί λουκουμία, Γομήνη Άντωνιάδου.

ΜΕΓΑΛΗ ΔΑΓΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ "ΣΦΑΙΡΑΣ", ΠΩΛΗΣΙΣ ΛΙΑΝΙΚΗ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΙΚΗ

Είς τή γραφεία τής «Σφαίρας» πωλούνται χονδρικός και λιανικός τ' άκότιθ βιβλία και μυθιστορήματα:

ΤΟΜΟΙ «ΣΦΑΙΡΑΣ». 2ου, 3ου, 4ου, 5ου, και 6ου έτους έκαστος Δρ. 70

ΕΡΓΑ Σ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ. Ηρώ και Λέανδρος έκαστον Δρ. 12. Ίουδιθ > 12. Ένα φίλι στο όκοτάδι > 20. Άδμα ήδύματων > 20

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΣΦΑΙΡΑΣ». Γέμμα > 2. Άγαθαγγελος > 2. Φιλολογικόν ήμερολόγιον > 5. Ο γάμος τής Γρηΐς > 2. Παντόφλας > 2. Τό Φρενοκομείον > 2

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ. Μέγας όδηγός καλλωπίας > 30. Ύγεινή ήδονών — τέρψων > 30. Η ψυχολογία του έρωτος > 25. Έρωτική έπιστολογραφία > 15

ΚΤΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ. Κασδιανή, Κυριακού, οσλ. 1152 > 80. Τό όρικενό λάθος > 10. Η Γενοδέφα, μικρή > 10. Η Γενοδέφα, μεγάλη > 20. Η Γκόλφω, Περσιιάδου > 15. Η Έδμή > 15. Ο χορός του Ζαλόγγου > 15. Η κόκκινη μάσκα > 15. Ο κόκκινος διδάσκαλος > 15. Η γυναίκα, τ' άχαρία και τ' άκραδί > 15. Η μητέρα του άγ. Φανουρίου > 15. Πάπιδά Ιωάνν > 30. Η Άρχοντιδά τής Σμύρνης > 20. Αικογιάννης > 20. Μαρία Πενταγιώτιδά > 40. Κύρια με τας Καμελίας > 20. Καρδιά τής Μάννας > 50. Μαύρη Μάσκα > 40. Γιάννης, Πόλ Δε Κόκ > 20. Όδηγός καλής άστυπεριόσ > 25. ρδς, Χρυσόδοτος > 40. Χαλιμά, σελίδες 700 > 40

ΔΙΑΦΟΡΑ. Οικιακή μαγειρική > 10. Μαγειρική-Ζαχαροπλαστική > 20. Τά 32 παραθύρια > 5. Ο Φιάκος > 5. Ο Μερτοδολίος > 5. Τά θαύματα του Μπόκοκου > 5. Ο Ροβινδόων > 4. Μυθολογικόν Συντύπα > 7. Όδοιπόρος του Σούτσου > 10. Ο κακούργος Πετρεζιάς > 4. Τά άνένδοτα του Βασιλέως Γεωργίου > 7. Η Άρεσούδα, Πολ. Δημητρακοπούλου > 15

Τά άνωτέρω, άποστολλόμενα εις τό έξωτερικόν, έπαβαρίζονται με δραχ. 5 έκαστον τ' ά μάλα και δραχ. 2 τ' ά μικρά.

Διά τούς άγοράζοντας χονδρικός γίνεται έκπτώσις 20%.

Τό άντίμισον στέλλεται προς τόν διευθυντή τής «Σφαίρας» κ. Άντ. Μ. Σουρίγουν, άγιου Κωνσταντίου 7, Αθήνας.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ. Πρώτον βραβείον, ένα κουτί πούρα, Γ. Έμμανουήλ. Δεύτερον, μία γραβάτα μεταξωτή, Μιλτιάδης Σορίδης. Τρίτον, τριήμερον συνδρομήν, Νικ. Κοστόπουλος. Τέταρτον, ένα φιλολογικόν ήμερολόγιον, Δ. Α. Μητσος. Πέμπτον, τής κομφοδίας του Πασάλη, Άγγ. Μπουζούρας.

Οι κερδίσαντες πρέπει να μ' ά γράψουν άμέσως τας άκριβείς των διευθύνσεως ή να περάσουν από τή γραφεία μας διά να πάρουν τ' ά βραβεία. Δεν λαμβάνεται ύπ' όψην, ή διευθύνσεως που άναγράφεται στο χαρτί των λύσεων.

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΚΑΣΣΙΑΝΗ

ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΩΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΩΤΕΡΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

*Αρ. 6. (Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Και τὰ τριαντάφυλλα, σάν νά κατάλαβαν κι' αὐτὰ τὴν ἀποστολή τους, σάν μυροφρόροι ἄγγελοι τοῦ ἔρωτος μιᾶς παρθένου, ἤλθαν κ' ἔπεσαν ἀκριβῶς ἐπάνω στό στήθος τοῦ Θεοφίλου.

Ἀσυναίσθητος ὁ Θεόφιλος ἐπῆρε τὰ λευκὰ τριαντάφυλλα καὶ τὰ κύτταξε γιὰ μιὰ στιγμή. Μιὰ μπλὲ κορδέλλα τὰ συγκρατοῦσε κ' ἐπάνω στὴν κορδέλλα βρισκόταν μιὰ χρυσεὴ γυναικεία καρφίτσα, ἡ ὁποία τὰ ἐστήριζε πρὸ ὀλίγου ἐπάνω στό στήθος τῆς Κασσιανῆς.

Ὁ Θεόφιλος παραξενεύτηκε γιὰ τὰ τριαντάφυλλα, τὴν κορδέλλα καὶ τὴν καρφίτσα καὶ περιέργως γιὰ νὰ γνωρίσῃ ποιὸς τοῦ τὰ εἶχε ρίξει, ἐσήκωσε τὰ μάτια του στό παράθυρο. Σχεδὸν ἀμέσως τοῦ ξέφυγε μιὰ φωνὴ ἐκπλήξεως. Στὸ παράθυρο εἶχε γνωρίσει τὴν Κασσιανή.

Λίγες στιγμὲς ἀκόμη ἔμεινε ἀκίνητο τὸ βασιλικὸν ἄρμα μπροστὰ στὰ παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ ὅπου εὐρίσκειτο ἡ Κασσιανή. Ἀλλ' ὅλο τὸ μικρὸ αὐτὸ διάστημα ὁ Θεόφιλος δὲν ἔπαυσε νὰ κινεῖται τὴν Κασσιανή, ἡ ὁποία, ἀσυλλόγιστα καὶ χωρὶς νὰ φοβᾶται τὸν κόσμο, ὁ ὁποῖος θάλεγε ὅτι ἐρωτοτροποῦσε μὲ τὸν Θεόφιλο, προσήλωσε τὰ μάτια τῆς τὰ κατὰμυρα καὶ τὰ τόσῳ ἐκφραστικά στὸ πρόσωπο τοῦ Θεοφίλου.

Τότε τῆς ἐφάνηκε ὅτι ἄκουσε τὸν Θεόφιλο νὰ τῆς ψιθυρίζει:

—Κασσιανὴ καὶ κ' ἀσυλλόγιστη, Κασσιανὴ, γιατί ἐνέκρωσες δύο ψυχὲς κ' ἐσκότωσες δύο ἔρωτες; Ἄχ, Κασσιανὴ μου, τώρα χαίρε γιὰ πάντα.

Δάκρυα ἐκύλησαν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς Κασσιανῆς καὶ τὸ χέρι τῆς σπασμοδικῶς καὶ νευρικῶς ἐκινήθηκε καὶ ἔκανε μιὰ χειρονομία τελευταίου ἀποχαιρετισμοῦ.

Ἄλλ' ἂν τὰ αἰσθήματα ποὺ πλημμυροῦσαν τὴν ψυχὴ τῆς δὲν μπορούσαν νὰ ἐκδηλωθῶν μὲ τὴν χειρονομία ἐκείνη, ἡ στάσις τῆς ὄμως, τὸ περιλυπὸ πρόσωπό τῆς, οἱ δυνατοὶ παλμοὶ

ΤΑ ΚΑΛΑΜΠΟΥΡΙΑ ΤΟΥ κ. ΒΑΖΟΥ

ΤΑ ΚΟΜΤΑ ΦΟΥΣΤΑΝΙΑ

— Ἄνδρα μου, λέγει ἡ κ. Βάζου εἰς τὸν σύζυγόν τῆς, πρέπει νὰ μακρύνω τὸ φουστάνι μου γιὰ νὰ μὴ βροῦ κανένα μπελά.

—Φουστάνι, ἀνέκραξε ὁ κ. Βάζος, φουστάνι, ἂν τ' ἀλλάξουμε τὸ φ καὶ τὸ θ γίνεται πουφτάνι, δηλαδή ἴσα με ποὺ φτάνει ἡ φούστα. Ἄχ, ἄχ, αὐτὸ πειὰ δὲν τὸ περιμένα ποτέ μου. Μωρέ, τ' εἶμ' ἐγώ! Ἐγὼ κοντεύω νὰ περῶω καὶ τὸ μακαρίτη τὸ Μολλιέρο στὰ καλαμπούρια.

— Ἀφῆσέ τὰ αὐτὰ, λέγει ἡ γυναῖκα του, καὶ ἔλα νὰ πάμε στὰ μαγαζιά νὰ φωνίσουμε τὸ ὕφασμα γιὰ νὰ...

Ὁ κ. Βάζος, ἐξαλλὸς ἀπὸ τὴν φωνή, διακόπτει τὴν σύζυγόν του.

—Γυναίκα, τῆς φωνάζει, ποὺ εἶπες νὰ πάμε;

—Στὰ μαγαζιά.

—Δηλαδή μαγαζιά—μὰ—γαζία, γαζία, γαζία. Αὐτὸ πειὰ μοσχοβολᾷ εἰς τὸ ἐκεῖ κάτω. Ὁχ, ὄχ, γέλα, γυναίκα. Τὸ κατάφερα.

—Μωρέ, ἄνδρα μου, λέγει ἡ κ. Βάζου μὲ ὕφος περιλυπὸν, ἔλα στὰ σωστά σου.

—Γυναίκα, ἀνακράζει ὁ κ. Βάζος, τὼνα-νεσ πάλι, τὼνανες μόνη σου.

—Ποιὸ;

—Νά, τὸ καλαμπούρι. Εἶπες δωδᾶ, δωδᾶ, δηλαδή ὀδᾶ, ὀδᾶ. Μπράβο, γυναίκα, μπράβο. Γέλα ντε, γέλα, γιὰ νὰ δώσης τὸ καλὸ παράδειγμα. Ὁ κ. Σφίγγουτλῶνης

τοῦ στήθους τῆς, τὰ δακρυσμένα τῆς μάτια, φανέρωναν ὄλο τὸν πόνο ποῦ, σάν ὀρηκτικὴ θύελλα, τῆς ἐτάραζε τὴν ψυχὴ τῆς.

Ἐβλεπε ὄλοένα, ἔβλεπε τὸν Θεόφιλο, ὁ ὁποῖος πάλι δὲν ξεκολλοῦσε τὰ μάτια ἀπὸ πάνω τῆς. Ἡ Κασσιανὴ τὴν στιγμήν ἐκείνη ἠσθάνετο τὸ βλέμμα του νὰ φθάνῃ ὡς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς τῆς καὶ νὰ τὰ φωτίξῃ μὲ ἀνέσπερο φῶς καί, πρῶγμα παράδοξο, ἐνόμιζε ὅτι μόλις ἔφευγε ὁ Θεόφιλος ἡ καρδιά τῆς καὶ κάθε σκέψις τῆς θὰ τὸν παρακολουθοῦσαν σάν πιστοὶ καὶ ἄγρυπνοι καὶ αἰώνιοι ἀκόλουθοι.

Ἐξαφνα ἡ πρωτοπορεία τῆς βασιλικῆς πομπῆς ἐκινήθηκε σιγά. Ὑστερα ἀκούσθηκαν βροντόφωνα παραγγέλματα, τὸ δάσος ἀπὸ τῆς λόγχης ἐκινήθηκε, τὰ λάβαρα ἐκμάτισαν καὶ τὰ ἄρματα μὲ τοὺς βασιλεῖς καὶ τοὺς νεονύμφους ἐξηκολούθησαν σιγά-σιγά τὸν δρόμο τοὺς πρὸς τὴν ἐκκλησίαν.

Ἡ Κασσιανὴ ἐσκυψε τότε ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἄπλωσε τὸ χέρι τῆς, ἔστειλε στὸν Θεόφιλο τὸν τελευταῖο πλέον ἀσπασμὸ κ' ἔπεσε λιποθυμισμένη στὴν ἀγκαλιά τῆς φίλης τῆς.

Ἐτοιμασθῆτε διὰ τὴν ΝΥΜΦΗ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΓΑΜΟΥ

Μιὰ ὥρα ὕστερα ἀπ' αὐτὰ ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως εὐλογοῦσε τὰ στέφανα τοῦ Θεοφίλου καὶ τῆς Θεοδώρας. Ἀργότερα ἡ βασιλικὴ πομπὴ ἐγγύρισε στ' Ἀνάκτορα ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμο.

Ἀλλὰ τώρα πλέον ἡ Κασσιανὴ δὲν εὐρίσκειτο στό παράθυρο, ποῦ ἦταν κατὰκλειστο. Κι' ὅταν κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο αὐτὸ ἐπέ- ρασε τὸ ὄλοχρῖσθ ἄρμα τῶν νεονύμφων, ὁ Θεόφιλος μάταια ἐσήκωσε τὸ βλέμμα του πρὸς τὰ ἐκεῖ. Δὲν εἶδε πλέον τίποτε...

Ὁ ἄγνωστος

Ὁ ἥλιος εἶχε δύσει πρὸ πολλοῦ καὶ ἡ νύχτα ἤρχετο σκοτεινὴ καὶ ἄγρια.

Τὴν νύκτα ἐκείνη μὲ ἑλαφρὰ βάρκα, μέσα στὴν ὁποία κοπηλατοῦσε ἕνας νέος εὐρωστὸς, διέσχισε γρήγορῃ τὰ γαλανὰ νερά τοῦ Κερατιοῦ κόλπου. Ἡ βάρκα ἔτρεχε πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ Βυζαντίου, ὅπου εὐρίσκοντο τὰ ἀρχοντικὰ μέγαρα τῶν εὐγενεστέρων οἰκογενειῶν.

Ὁ νέος ἐβιάζετο νὰ φθάσῃ γρήγορα στό τέρας τοῦ ταξειδίου του, διότι κοπηλατοῦσε γρήγορα καὶ δυνατὰ καὶ κάπου-κάπου ἐσηκώ- νετο μέσα στὴ βάρκα καὶ παρατηροῦσε πρὸς τὸ μέρος τῆς ἄκτῆς, προσπαθῶν νὰ βεβαιωθῇ ἂν ἐπλησίαζε νὰ φθάσῃ.

Ἡ βάρκα σὲ λίγο ἐπλησίασε σ' ἕνα ἔρημο μέρος τῆς ἄκτῆς, ὅπου καὶ ἀπεβίβασθῆ ὁ ἄγνωστος. Γιὰ μιὰ στιγμή ἐστάθηκε καὶ παρατήρησε γύρω του προσεκτικῶς. Τὸ μέρος ἦταν ἔρημο ἐντελῶς καὶ κανεὶς δὲν ἦταν ἐκεῖ ποὺ μπορούσε νὰ τὸν δῇ. Τότε ὁ ἄγνωστος ἐπροχώρησε, ἐφθασε κοντὰ σ' ἕνα πέτρινο τοῖχο, ἐπήδησεν ἀπάνω καὶ ὕστερα σιγὰ ἔπεσε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, μέσα στὸν κήπο τοῦ ἀρχοντικοῦ μεγάρου, τὸ κτίριον τοῦ ὁποίου ἐφαίνετο σάν σιγγλὸς, κατὰμυρος ὄγκος, πίσω ἀπὸ τὰ ψηλὰ δένδρα.

—Θάρρος, ἐπιθύρισε ὁ ἄγνωστος. Πρέπει νὰ τὴν δῶ καὶ νὰ τῆς μιλῶσω. Εἶναι ἄγγελος ἡ Κασσιανὴ, ὥστε θὰ μὲ συγχωρήσῃ γιὰ τὸ θάρρος μου αὐτό.

Καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμο του μέσα στό ἐσωτερικὸν τοῦ κήπου καὶ δὲν ἐστάθη παρὰ ὅταν συνήντησε κάποιον κίοςκι, μέσα στό ὅποιον θὰ ἀνεπαύοντο οἱ κύριοι τοῦ κήπου, ὕστερα ἀπὸ τὸν περίπατό τους.

Ὁ ἄγνωστος παρετήρησε πολὺ τὸ μέρος αὐτό, σάν νὰ ἤθελε νὰ βεβαιωθῇ ἂν σ' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ τὸν δρόμο του. Ἐπειτα ἐμπῆκε μέσα στό κίοςκι κ' ἐκρύφθηκε πίσω ἀπὸ τὰ φυλλώματα λευκῆς τριανταφυλλιάς.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΠΟΝΗΡΙΞ ΤΟΥ ΕΒΡΑΙΟΥ

ΑΝΙΑΤΟΣ ΑΣΘΕΝΕΙΑ

Ὁ Χαχαμῖκος εἶναι ἀσθενὴς ἀπὸ ἡμέρες.

Τώρα τελευταῖα ὄμως ἡ ἀσθενεία του ἐπεδεινώθη.

—Νὰ φωνάξουμε γιὰ τὸ, τοῦ λέγει ἡ γυναῖκα του.

—Ἀλλὰ δὲν ἔχουμε λε- πτὰ, ἀπαντᾷ ὁ Χαχαμῖκος.

—Ἐννοια σου, κάνει ἡ γυναῖκά του, καὶ ἔχω ἐγὼ κρυμμένα.

—Κάνε ὅ,τι θέλεις, λέ- γει ὁ Χαχαμῖκος.

Ὅταν ἤλθε ὁ ἱατρός, ὁ ὁποῖος ἦτο ἕνας ἀνθρω- πος πολὺ πονητικὸς, τοῦ διάφρισε μερικὰ φάρμακα καὶ στὸ τέλος τοῦ ἄφησε στὸ προσκέφαλό του καὶ διακόσιες δραχμῆς.

—Χαχαμῖκο, τοῦ εἶπε σιγανὰ, πάρε αὐτὰ τὰ ψιλὰ νὰ πορευθῆς. Στὰ δίδει ἡ

Τεκτονικὴ Στοά. Διέγνωσα πὸς δὲν ἔχεις τίποτε, παρὰ ὅτι ὑποφέρεις μόνον ἀπὸ ἑλλει- πῶν χρημάτων. Πιστεύω τώρα μὲ τὴν παρη- γοριὰ ποὺ σοῦ δώσω νὰ γίνῃς καλά, νὰ σημη- θῆς ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ νὰ δουλέψῃς. Χαῖρε, φίλε Χαχαμῖκο.

Ὅταν ὁ γιατρός ἔφυγε, ἡ γυναῖκα τοῦ Χαχαμῖκου τὸν ἐρωτᾷ:

—Τί σοῦ διέταξεν ὁ γιατρός;

—Ξέρεις, γυναίκα, τί μοῦ διέταξε;

—Τί;

—Νὰ πάρω καμμιά δεκαριά γιατροῦς ἀκόμη, ἀπαντᾷ ὁ Χαχαμῖκος.

Ὁ Πεπεφρῆς

ΜΟΝΤΕΡΝΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΝΟΣ ΜΕΣΟΚΟΠΟΥ ΠΡΟΣ ΤΡΙΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Ἄξιότιμ κοριτσάκ,

Ἴλ ἐτὼν ἐντελῶς τυχερὸν κὲ ζὲ κὰν βόττο γνωριμὶ λά περασμέν Δευτέρ, λὲ λεντεμῖν λά Κυριακή. Κὸμ μὲ δοντακ σὸν εὐτυχῶς ἂν πληρὸ τὸξ ζὲ νὲ πουρρὸν εἰσχωρησὲ ἀβὲκ λά προφασ ντὲ λ' ἀρρώστ' ἀ βόττο κατοικί. Ποῦρ σὲ ζητη- μάτ ζ' αἰ πρὶ λ' ἀποφασ ντὲ βου παρακαλεσὲ ἀβὲκ ντὲ θερμοτέρ λογάκ ντ' ἀβουάρ λά κα- λωσὸν ντὲ μ' ὀρισὲ ἐν ραντεβουδάκ.

Κὸμ τρουὰ ποδαράκ ν' εἰσχωρησ' πὰ ντὸν ἐν ὑποδημάτ τρουὰ καρδί ντὲ κοριτσάκ ν' εἰ- σχωρησὲ ντὸν οὖν καρδί ἀντρούκ. Ζὲ βου παρα- καλεσερὲ ντοναὶ θερμοῦς κ' ἴν ντὲ βου τρουὰ σουὰ μὸν ὄνειρμέν ἀγάπ. Μουὰ ζ' αἰ ριξὲ μὰ συμπαθὶ ἀ σὲλ κὲ μ' ἂ ντοῦ. Λὲ μικροῦλ μπουκιά ντὲ ψωμάκ. Ντὰ λά περιπτώσ κὲλ ἂ οὖν ἀγάπ ντὸν σὰ μικροῦλιτς καρδί ζὲ παρα- καλεσερὲ λ' ὄττο ντεσποινιδὲ κὲ ἐτὼν κρυμμέν ντὰ λ' ἐξωπόρτ ντὲ βόττο κατοικί.

Ἀβὲκ ντὲ φιλάκ α τοῦτ
Λὰ βόττο Τραδυμποῦτ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΝΕΟΠΛΟΥΤΩΝ

ΤΟ ΜΕΤΡΗΜΑ ΤΗΣ ΦΟΥΣΤΑΣ

Ἄξιωπεριέργων μῆτερ μου,

Φόνο θὰ κἀνω ἡ δυστυχὴς καὶ θὰ εἶναι καὶ ἡ ἡμέρα μεσημβριῶν, ὁ φουστὸς θὰ εἶναι εἰς κύ- ριος πολισμάνος καὶ ὁ κατηγορούμενος ἐγὼ. Καὶ θὰ μὲ χάσης, ὁ μῆτερ μου, μίαν γιὰ πάντα καὶ θὰ φῶω ἀνεπιστρεφτὴ ἐκ τοῦ κό- σμου τούτου καὶ ἄλλο δὲν ληποῦμαι τοῦθ' ὅπου μόνον ὅπου ἐτῶρα γίνεται ἐναλίξις τοῦ καλο- καιριοῦ καὶ δὲν θὰπρὸλάβω νὰ ἐκθέσω ὄξου τὰ γαλακτοειδῆ μβράτσα μου, τῶρα μάλιστα ποῦ θὰ γίνῃ κὲ ὁ Ἄρξερ Ἀκαδημαϊκὸς ὅπου θὰ γίνῃ ταχυδρόμος, δηλαδή ἀνθρωπος τῶν γραμ- μάτων. Ἐαλλίτερον νὰ θιαφτῶ μόνη μου, ἐξ' ἀπὸ λόγου μου, παρὰ νὰ σταθῶ ἐτέραν βουλὰν κα- τενώπιον τοῦ πολισμάνου διὰ νὰ μοῦ καταμε- τρήσῃ τὸ ὄμβραδὸν τῆς φούστας μου. Ἡ τῆς ἡ ἐπὶ τᾶς. Καλλίτερον μιάς (ἀρ. 1), ὄρας ἐλευ- θερῆ ζωῆ παρὰ σαράντα ἐτη σκλαβιά καὶ φυ- λακὴ τοῦ Συγγροῦ. Βέττα